

V Bruselu dne 14.1.2014
COM(2014) 1 final

2014/0005 (COD)

Návrh

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY,

**kterým se mění nařízení Rady (ES) č. 1236/2005 o obchodování s některým zbožím,
které by mohlo být použito pro trest smrti, mučení nebo jiné kruté, nelidské či ponižující
zacházení nebo trestání**

DŮVODOVÁ ZPRÁVA

1. SOUVISLOSTI NÁVRHU

V červnu 2005 přijala Rada Evropské unie nařízení (ES) č. 1236/2005 o obchodování s některým zbožím, které by mohlo být použito pro výkon trestu smrti, mučení nebo jiné kruté, nelidské či ponižující zacházení nebo trestání. Nařízení vstoupilo v platnost dne 30. července 2006.

Listina základních lidských práv Evropské unie, která se stala právně závaznou poté, co v prosinci 2009 vstoupila v platnost Lisabonská smlouva, se vztahuje na orgány, instituce a jiné subjekty Unie i na členské státy, když provádějí právo Unie.

Evropská komise změnila přílohu II a III uvedeného nařízení prováděcím nařízením (EU) č. 1352/2011, které vstoupilo v platnost dne 21. prosince 2011, především s cílem zavést kontrolu vývozu některých léčivých přípravků, aby zabránila jejich použití pro trest smrti (popravu smrtící injekcí). Tuto změnu doprovázel pracovní dokument útvarů Komise SEK(2011) 1624 ze dne 20. prosince 2011, který obsahoval pokyny k používání článků 5 a 6 nařízení (ES) č. 1236/2005.

Komise současně zahájila proces přezkumu celého nařízení (ES) č. 1236/2005, a to zejména v návaznosti na usnesení Evropského parlamentu ze dne 17. června 2010¹. Na jaře roku 2012 vydala Komise výzvu k podávání přihlášek s cílem ustavit skupinu odborníků, která jí při tomto přezkumu bude nápomocna. V době od července 2012 do července 2013 se skupina odborníků sešla s příslušnými útvary Komise v Bruselu šestkrát.

2. VÝSLEDKY KONZULTACÍ SE ZÚČASTNĚNÝMI STRANAMI A POSOUZENÍ DOPADŮ

Po zveřejnění prováděcího nařízení Komise (EU) č. 1352/2011 vyjádřila řada výrobců léčivých přípravků v Unii svůj nesouhlas s používáním jejich výrobků k trestu smrti. Výrobci z EU jednoho léčivého přípravku, který nepodléhá kontrole vývozu, ale může se používat pro smrtící injekce ve Spojených státech amerických, obeznámili Evropskou komisi s opatřeními, která přijali, aby zajistili, že jejich distributoři v třetích zemích zabrání používání dodávek tohoto přípravku pro výkon trestu smrti. Jak vyvážející výrobci, tak příslušné orgány uvedli, že stávající systém kontroly vývozu léčivých přípravků, které představují velký počet vývozních transakcí ročně, je zbytečně těžkopádný.

Skupina odborníků obohatila proces přezkumu o cenné vstupy, především co se týče judikatury Evropského soudu pro lidská práva, ale také na téma zboží, které je prodáváno donucovacím orgánům, a které lze používat k mučení či jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Odborníci se vyslovili pro další opatření, která by pomohla předcházet porušování lidských práv, i když uznali, že omezení obchodu se nesmí posuzovat jen z hlediska zákazu používání zařízení pro účely vymáhání práva.

3. PRÁVNÍ STRÁNKA NÁVRHU

3.1 Kontrola vývozu v souvislosti s trestem smrti

Od 21. prosince 2011 obsahuje příloha III část pod názvem „Výrobky, které by bylo možné použít k popravě lidí injekční aplikací smrtelné dávky“. Odpovídající kontrola vývozu by měla zabránit použití těchto výrobků pro trest smrti v třetích zemích. Současné znění nařízení

¹ Usnesení P7_TA(2010)0236, Úř. věst C 236 E, 12.8.2011, s. 107.

(ES) č. 1236/2005 stanoví takový režim kontroly vývozu, který usiluje o to, aby zboží vyvážené z EU nebylo používáno k mučení nebo jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Aby byl lépe vyjádřen účel a způsob provádění kontroly vývozu, měla by být do nařízení vložena zvláštní kapitola o kontrole vývozu, která by měla bránit tomu, aby kontrolované zboží bylo použito pro trest smrti, a dále konkrétní seznam kontrolovaného zboží (dále pod názvem „příloha IIIa“).

Mučení a jiné formy krutého, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání jsou protiprávní a v mnoha případech nejsou ani rozšířené na celém území států, zejména vzhledem k tomu, že mezinárodní nástroje bez výjimky zakazují mučení a jiné kruté, nelidské či ponižující zacházení nebo trestání. Naopak trest smrti je obvykle ukládán ze zákona, pokud jej země nezrušila. Je proto vhodné zabývat se otázkou, zda by některé země neměly být osvobozeny od kontrol, jejichž účelem je zabránit výkonu trestu smrti.

Evropská úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Evropská úmluva o lidských právech“) byla v roce 1983 doplněna o protokol č. 6, který zakazuje trest smrti. Tento protokol umožnil státům, aby přijaly právní předpisy o trestu smrti za činy spáchané v době války nebo bezprostřední hrozby války. Protokolem č. 13 z roku 2003 byl trest smrti zakázán za všech okolností. Tyto protokoly ratifikovaly členské státy EU a také řada dalších států, které jsou členy Rady Evropy. Albánie, Andorra, Bosna a Hercegovina, Gruzie, Island, Lichtenštejnsko, Bývalá jugoslávská republika Makedonie, Moldavsko, Černá Hora, Norsko, San Marino, Srbsko, Švýcarsko, Turecko a Ukrajina je ratifikovaly a zrušily trest smrti za všech okolností. Arménie a Ázerbájdžán ratifikovaly jen protokol č. 6.

V roce 1989 Valné shromáždění OSN přijalo a vyhlásilo druhý opční protokol k Mezinárodnímu paktu o občanských a politických právech, jehož cílem je zrušení trestu smrti. Státy, jež jsou stranami tohoto protokolu, se zavazují zrušit trest smrti, ale článek 2 jim umožňuje uplatnit v době ratifikace nebo přistoupení výhradu, která jim umožní uplatňování trestu smrti na základě odsouzení za nejzávažnější trestné činy vojenské povahy spáchané během války. Kromě členských států EU a mnoha dalších evropských států se stranami tohoto protokolu staly bez výhrady Argentina, Austrálie, Benin, Bolívie, Kanada, Kapverdy, Kolumbie, Kostarika, Džibutsko, Ekvádor, Guinea-Bissau, Honduras, Kyrgyzstán, Libérie, Madagaskar, Mexiko, Mongolsko, Mosambik, Namibie, Nepál, Nový Zéland, Nikaragua, Panama, Paraguay, Filipíny, Rwanda, Svatý Tomáš a Princův ostrov, Seychely, Jižní Afrika, Východní Timor, Turkmenistán, Uruguay, Uzbekistán a Venezuela. Ázerbájdžán, Brazílie a Chile se také připojily, ale s výhradou podle článku 2.

Vzhledem k těmto pevným mezinárodním závazkům podle protokolu č. 13 Evropské úmluvy o lidských právech nebo podle druhého opčního protokolu k Mezinárodnímu paktu o občanských a politických právech bez výhrady podle článku 2, nevyžaduje vývoz do států, jež jsou stranami výše zmíněných dokumentů, zvláštní povolení, aby se zabránilo použití příslušného zboží pro trest smrti, a postačí pro něj jen všeobecné vývozní povolení. Toto povolení by mělo být podmíněno splněním přiměřených podmínek, aby se zamezilo přesměrování zboží bez předchozí kontroly příslušnými orgány do země, která trest smrti nezrušila. Všeobecné povolení by se proto mělo používat pouze v případě, kdy je koncový uživatel vyváženého zboží usazen v zemi určení a kdy nedochází k opětovnému vývozu do jiné země. Pokud tyto podmínky nejsou splněny, měla by být příslušným orgánům podána žádost o zvláštní nebo všeobecné povolení.

3.2 Další opatření týkající se vyjmenovaného zboží

Co se týče současných kontrol vývozu vykonávaných za tím účelem, aby se zabránilo použití zboží vyváženého z EU k výkonu trestu smrti, mučení nebo jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, bylo navrženo, aby stávající omezení obchodu byla

doplněna o omezení zprostředkovatelských služeb, technické pomoci a tranzitu. V tomto ohledu vyvstávají podobné otázky při zkoumání, zda jsou taková omezení nezbytná a přiměřená k tomu, aby zabránila používání zboží uvedeného v příloze IIIa pro výkon trestu smrti na jedné straně, nebo aby se zabránilo používání zboží uvedeného v příloze IIIa pro účely mučení a jiného krutého, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání na straně druhé. Postačí tedy jedno posouzení, ačkoli účel a možné výjimky by se lišily, budou-li dodatečná omezení považována za nezbytná a přiměřená.

3.2.1 Zprostředkovatelské služby související se zbožím uvedeným v příloze II

Co se týče zařízení nebo zboží uvedeného v příloze II, stávající ustanovení (články 3 a 4) již upravují poskytování technické pomoci a definice dovozu a vývozu zajišťují, že zákaz se vztahuje na vstup a výstup tranzitního zařízení nebo zboží. Poskytování zprostředkovatelských služeb v souvislosti s takovým zařízením nebo zbožím není zakázáno. Na základě definice zprostředkovatelských služeb v nařízení (ES) č. 428/2009, kterým se zavádí režim Společenství pro kontrolu vývozu, přepravy, zprostředkování a tranzitu zboží dvojího užití, lze zakázat zprostředkování zařízení nebo zboží, které není umístěno v EU. Stávající zákaz by tím získal další užitečný rozměr, který by se vztahoval pouze na zařízení nebo zboží umístěné v EU. Vzhledem k tomu, že jediné využití zařízení nebo zboží uvedeného v příloze II je zakázáno, je zákaz poskytování zprostředkovatelských služeb nezbytným a přiměřeným opatřením k ochraně veřejné mravnosti.

3.2.2 Zprostředkovatelské služby související se zbožím uvedeným v příloze III nebo v příloze IIIa a s tranzitem takového zboží

Vývoz zařízení nebo zboží uvedeného v příloze III nebo v příloze IIIa podléhá kontrole. Takové zařízení nebo zboží má zákonné i nezákonné použití a tuto vlastnost mají společnou se zbožím dvojího užití spadajícím do působnosti nařízení (ES) č. 428/2009. Uvedené nařízení nestanoví celkovou kontrolu nad poskytováním zprostředkovatelských služeb, ani komplexní kontrolu všeho tranzitního zboží. Příslušné orgány mohou v konkrétním případě informovat zprostředkovatele, že dotyčné zboží je nebo by mohlo být vcelku nebo zčásti použito v souvislosti s vývojem chemických, biologických nebo jaderných zbraní nebo jiných jaderných výbušných zařízení, jejich výrobou, nakládáním s nimi, jejich provozem, údržbou, skladováním, zjišťováním, identifikací nebo rozšiřováním nebo s vývojem, výrobou, údržbou nebo skladováním raketových systémů schopných takové zbraně nést. Ze stejných důvodů mohou zakázat tranzit konkrétního zboží.

Vzhledem k tomu, že zákaz mučení nebo jiného krutého, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, jakož i zákaz trestu smrti mají základ v mezinárodním právu, nejsou odpovídající omezení obchodu regulována žádnými mezinárodními normami. Tím se nařízení (ES) č. 1236/2005 odlišuje od nařízení (ES) č. 428/2009, jež uvádí v platnost řadu režimů mezinárodní kontroly vývozu. Jelikož se nařízení z roku 2009 týká mezinárodní bezpečnosti, členské státy a třetí země mají dobře vypracovaný systém sběru zpravodajských informací o chemických, biologických a jaderných zbraních a jejich nosičích. Pokud však jde o zařízení nebo zboží, které by mohlo být použito pro výkon trestu smrti, mučení nebo jiné kruté, nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, je nepravděpodobné, že k shromažďování takových zpravodajských informací dochází, a příslušným orgánům pravděpodobně chybí údaje, které potřebují k tomu, aby mohly informovat vývozce o zamýšleném konečném použití.

Pokud se uplatňují omezení obchodu, neměla by překračovat hranice toho, co je přiměřené. Má se za to, že tento požadavek brání uplatňování komplexní kontroly při tranzitu a poskytování zprostředkovatelských služeb souvisejících se zařízením nebo zbožím uvedeným v příloze III nebo v příloze IIIa, protože ty se sice využívají legálně, ale současně

by se mohly používat i k mučení nebo jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání nebo k trestu smrti. Vzhledem k tomu, že takové jednání je v rozporu s veřejnou mravností, neměli by zprostředkovatelé se sídlem v EU čerpat výhody z obchodu, při němž je takové jednání podporováno či jiným způsobem usnadňováno. Měl by proto existovat zákaz poskytování souvisejících zprostředkovatelských služeb jakýmkoli zprostředkovatelem, který si je vědom toho, že kontrolované zařízení nebo zboží, které má být dodáno do třetí země, ale není umístěno v EU, je nebo by mohlo být určeno pro takové použití. Tento zákaz by se také použil, pokud by ve výjimečných případech příslušné orgány měly dostatek údajů k tomu, aby mohly informovat zprostředkovatele o zamýšleném konečném použití.

Tranzitní zboží, které opouští celní území Unie a směřuje do cíle v třetí zemi, je zboží, které bylo odesláno z jiné třetí země. Zákaz vývozu takového zboží do třetí země hospodářským subjektem, který si je vědom, že toto zboží je nebo by mohlo být určeno pro výkon trestu smrti, mučení nebo jiné kruté, nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, by se obvykle vztahoval na hospodářský subjekt, který nemá sídlo v EU, a proto musí být vynucen v třetí zemi. Uvalení zákazu na dopravce se nepovažuje za přiměřené, protože hospodářské subjekty dopravující tranzitní zboží v celním území EU obvykle nemají informace o koncovém uživateli. Proto by nebylo vhodné uvalit zákaz na základě znalostí hospodářského subjektu o zamýšleném použití tranzitního zboží uvedeného v příloze III nebo v příloze IIIa.

3.2.3 Technická pomoc související se zbožím uvedeným v příloze III nebo v příloze IIIa

Pokud jde o technickou pomoc týkající se zboží uvedeného v příloze III nebo v příloze IIIa, v současnosti se nekontroluje poskytování takové pomoci třetím zemím. Nařízení (ES) č. 428/2009 neobsahuje výslovné ustanovení o technické pomoci, ale do definice vývozu byl zahrnut přenos technologie a softwaru uvedených na seznamu. Výraz „technická pomoc“ sice může mít mírně širší význam než přenos technologie, ale tento způsob přenosu podléhá komplexní kontrole. Nařízením (ES) č. 428/2009, které souvisí s mezinárodní bezpečností, nabývá platnost řada mezinárodních režimů kontroly vývozu. Jeho cílem je předcházet šíření chemických, biologických a jaderných zbraní a jejich nosičů. Přenos technologie a softwaru je tedy kontrolován, aby se zemím zabránilo vyvíjet vlastní kapacitu pro výrobu zboží, které EU kontroluje a které by do této země nikdy nevyvezla.

Účelem nařízení (ES) č. 1236/2005 je předcházet dodávkám pro určité koncové uživatele, kteří by mohli použít příslušné zařízení nebo zboží z EU k mučení nebo jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání nebo k výkonu trestu smrti, nikoli však bránit třetím zemím v získání technologie související s takovým zařízením nebo zbožím. Komplexní kontrola poskytování technické pomoci týkající se vyjmenovaného zařízení nebo zboží se nepovažuje za přiměřenou. Vzhledem k tomu, že trest smrti, mučení nebo jiné kruté, nelidské či ponižující zacházení nebo trestání porušují veřejnou mravnost, neměli by poskytovatelé technické pomoci se sídlem v EU čerpat výhody z obchodu, při němž je takové jednání podporováno či jiným způsobem usnadňováno. Měl by proto existovat zákaz poskytování technické pomoci jakýmkoli subjektem, který si je vědom toho, že kontrolované zařízení nebo zboží, které souvisí s technickou pomocí poskytovanou třetí zemi, je nebo by mohlo být určeno pro takové použití. Tento zákaz by se také použil, pokud by ve výjimečných případech příslušné orgány měly dostatek údajů k tomu, aby mohly informovat poskytovatele technické pomoci o zamýšleném konečném použití zboží, s nímž taková pomoc souvisí.

3.3 Definice mučení a jiného krutého, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání

Definice mučení použitá pro účely nařízení (ES) č. 1236/2005 byla převzata z Úmluvy OSN proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání z roku 1984. Třebaže vychází z tohoto mezinárodního nástroje, výraz „jiné kruté, nelidské či ponižující zacházení nebo trestání“ není v úmluvě OSN vymezen. Z judikatury Evropského

soudu pro lidská práva vyplývá, že definici v nařízení (ES) č. 1236/2005 je třeba přehodnotit. Jak je stanoveno v čl. 52 odst. 3 Listiny základních práv EU, pokud tato listina obsahuje práva odpovídající právům zaručeným Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, jsou smysl a rozsah těchto práv stejné jako ty, které jim přikládá uvedená úmluva.

Definice v nařízení (ES) č. 1236/2005 se v současnosti týká jednání, jímž je člověku působena „značná bolest nebo utrpení“, zatímco definice mučení hovoří o „silné bolesti či utrpení“. Místo toho, aby se bazírovalo na různých úrovních bolesti či utrpení, měla by se při rozlišování těchto druhů jednání zohledňovat existence či neexistence úmyslu způsobit bolest nebo utrpení a využívání bolesti nebo utrpení pro některý účel zahrnutý do definice mučení. V rozsudku ze dne 13. prosince 2012 ve věci Khaled El-Masri v. FYROM (žádost č. 39630/09) Evropský soud pro lidská práva, pokud jde o článek 3 Evropské úmluvy o lidských právech a s odkazem na dřívější judikaturu, rozhodl takto:

„196. Aby se na špatné zacházení mohl vztahovat článek 3, musí dosáhnout minimální úrovně závažnosti. Otázka, zda se o takovou minimální míru jedná, závisí na celkových okolnostech případu, tj. na době trvání a na psychických a fyzických účincích takového zacházení, jakož i v některých případech na pohlaví, věku a zdravotním stavu oběti... K dalším faktorům patří účel, pro který bylo takové zacházení působeno spolu se záměrem nebo motivací ...

197. Aby bylo možné určit, zda by nějaká forma špatného zacházení měla být klasifikována jako mučení, soud musí zohlednit rozdíl mezi tímto pojmem a pojmem nelidské nebo ponižující zacházení podle článku 3. Tento rozdíl je zřejmě zakotven v úmluvě proto, aby se zvláštním stigmatem „mučení“ označovalo pouze úmyslné nelidské zacházení, jímž je působeno velmi vážné a kruté utrpení ... Kromě závažnosti zacházení je tu ještě aspekt účelnosti, jak jej uznává Úmluva OSN proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, která vstoupila v platnost dne 26. června 1987 a která definuje mučení jako jakékoli úmyslné působení silné bolesti nebo utrpení s cílem mj. získat informace, potrestat nebo zastrašit (článek 1 Úmluvy OSN) ...“

Vzhledem k tomu, že je z obou definic vyňata bolest nebo utrpení, které vznikají pouze v důsledku zákonných trestů, je vhodné znění upřesnit. Jelikož zbavení svobody je v zásadě zákonným trestem, Evropský soud pro lidská práva se domnívá, že je na příslušném státě, aby zajistil, že podmínky vazby jsou slučitelné s respektováním lidské důstojnosti, že způsob a metoda výkonu trestu nevystavuje zadržovanou osobu úzkosti nebo strádání o takové intenzitě, jež překračuje nevyhnutelnou míru utrpení, která je ve vězení přirozená, a že s ohledem na praktické požadavky odnětí svobody jsou přiměřeně zajištěny zdraví a dobré životní podmínky zadržované osoby. Z judikatury vyplývá, že kumulativní účinky podmínek vazby mohou představovat porušení článku 3 Evropské úmluvy o lidských právech, zejména pokud jsou cely přeplněné a vládou v nich nehygienické podmínky. Jako příklad takových porušení lze uvést tyto rozsudky Evropského soudu pro lidská práva:

- 15. července 2002, V. Kalašnikov v. Rusko (žádost č. 47095/99),
- 4. února 2003, F. Van der Ven v. Nizozemsko (žádost č. 50901/99),
- 11. března 2004, P. Jorgov v. Bulharsko (žádost č. 40653/98),
- 8. července 2004, I. Ilaşcu a další v. Moldavsko a Rusko (žádost č. 48787/99),
- 20. listopadu 2008, A. Işyar v. Bulharsko (žádost č. 391/03),
- 2. července 2009, M. Kočetkov v. Estonsko (žádost č. 41653/05),
- 16. července 2009, I. Sulejmanovič v. Itálie (žádost č. 22635/03),

10. ledna 2012, S. Ananyjev a další v. Rusko (žádosti č. 42525/07 a 60800/08),

22. května 2012, T. Idalov v. Rusko (žádost č. 5826/03).

3.4 Prováděcí nebo přenesené pravomoci

Nařízení (ES) č. 1236/2005 zplnomocňuje Evropskou komisi měnit přílohy. S výjimkou přílohy I je Komisi nápomocen výbor složený ze zástupců členských států. Použije se přitom přezkumný postup popsáný v nařízení (EU) č. 182/2011 (podle čl. 13 odst. 1 písm. c) uvedeného nařízení).

Komise předložila návrhy na svěřením přenesených a prováděcích pravomocí v oblasti společné obchodní politiky (KOM(2011) 82 a KOM(2011) 349). V červnu 2013 se Evropský parlament a Rada dohodly na dalším postupu ve věci těchto návrhů Komise; očekává se, že do konce roku 2013 přijmou nařízení, jež mezi jiným změní nařízení Rady (ES) č. 1236/2005 s cílem stanovit přenesené pravomoci.

Nebylo však rozhodnuto o otázce, zda by se pro změny určitých příloh nařízení Rady (ES) č. 1236/2005 měl použít postup pro naléhavé případy. Komise považuje takový postup za vhodný v případech, kdy se mění seznam zakázaného a kontrolovaného zboží, zejména když se na trh dostává nové zařízení nebo zboží a je nutné bezodkladně uplatňovat odpovídající opatření, aby se zabránilo vytváření zásob v dvouměsíčním období (za předpokladu, že nebude prodlouženo), které má Evropský parlament a Rada pro vyjádření případných námitek proti opatření.

Návrh

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY,

kterým se mění nařízení Rady (ES) č. 1236/2005 o obchodování s některým zbožím, které by mohlo být použito pro trest smrti, mučení nebo jiné kruté, nelidské či ponižující zacházení nebo trestání

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na článek 207 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

v souladu s řádným legislativním postupem,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Nařízení Rady (ES) č. 1236/2005² bylo přijato v roce 2005 a nabylo účinnosti dne 30. července 2006. V návaznosti na výzvy Evropského parlamentu v roce 2010 a informace, že léčiva vyvážená z Unie byla v jedné třetí zemi použita k výkonu trestu smrti, byly změněny seznamy zakázaného a kontrolovaného zboží v příloze II a III uvedeného nařízení prostřednictvím prováděcího nařízení Komise (EU) č. 1352/2011.³ Komise s pomocí skupiny odborníků přezkoumala potřebu dalších změn nařízení (ES) č. 1236/2005 a jeho příloh.
- (2) Listina základních práv Evropské unie se stala právně závaznou vstupem Lisabonské smlouvy v platnost dne 1. prosince 2009.⁴ Definice mučení v nařízení (ES) č. 1236/2005 byla převzata z Úmluvy OSN proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání z roku 1984 a stále platí. Definice „jiného krutého, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání“, která v Úmluvě není, by měla být změněna tak, aby byla v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva. Rovněž je vhodné objasnit význam pojmu „zákonné tresty“ v definici „mučení“ a „jiného krutého, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání“, přičemž se zohlední tato judikatura a politika Unie ohledně trestu smrti.
- (3) Články 5, 6 a 7 nařízení (ES) č. 1236/2005 stanoví systém vývozních povolení, jehož účelem je zabránit použití příslušného zboží pro trest smrti, mučení nebo jiné kruté, nelidské či ponižující zacházení nebo trestání.
- (4) Tato opatření by neměla překračovat rámec toho, co je přiměřené. Neměla by proto bránit vývozu léčivých přípravků používaných pro legitimní terapeutické účely.

² Nařízení Rady (ES) č. 1236/2005 ze dne 27. června 2005 o obchodování s některým zbožím, které by mohlo být použito pro trest smrti, mučení nebo jiné kruté, nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, Úř. věst. L 200, 30.7.2005, s. 1.

³ Prováděcí nařízení Komise (EU) č. 1352/2011 ze dne 20. prosince 2011, kterým se mění nařízení Rady (ES) č. 1236/2005 o obchodování s některým zbožím, které by mohlo být použito pro trest smrti, mučení nebo jiné kruté, nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, Úř. věst. L 338, 21.12.2011, s. 31.

⁴ Úř. věst. C 303, 14.12.2007, s. 1.

- (5) Vzhledem k různým charakteristikám trestu smrti na jedné straně a mučení a jiného krutého, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání na straně druhé je vhodné zavést zvláštní systém vývozních povolení s cílem zabránit použití určitého zboží pro trest smrti. Takový systém by měl zohlednit skutečnost, že řada zemí zrušila trest smrti za všechny trestné činy a přijala v tomto směru mezinárodní závazky. Protože existuje riziko opětovného vývozu do zemí, které tak dosud neučinily, měly by se při vydávání povolení k vývozu do zemí, které zrušily trest smrti, ukládat určité podmínky a požadavky. Je proto vhodné vydávat všeobecné vývozní povolení do těch zemí, které zrušily trest smrti za všechny trestné činy a stvrdily to mezinárodně právním závazkem.
- (6) Pokud země tímto způsobem trest smrti nezrušila, příslušné orgány by při posuzování žádosti o vývozní povolení měly prověřit, zda existuje riziko, že koncový uživatel v zemi určení použije vyvážené zboží pro takový trest. Měly by být uloženy vhodné podmínky a požadavky za účelem kontroly prodeje nebo převodu třetím stranám ze strany koncového uživatele. Pokud dochází k více zásilkám mezi tímž vývozcem a koncovým uživatelem, mělo by být příslušným orgánům umožněno přezkoumávat pravidelně status koncového uživatele, např. každých šest měsíců, a nikoli pokaždé, když se uděluje povolení, aniž by bylo dotčeno jejich právo v odůvodněných případech zrušit, pozastavit, změnit nebo odvolat vývozní povolení v souladu s čl. 9 odst. 4 nařízení (ES) č. 1236/2005.
- (7) Aby se omezila administrativní zátěž vývozců, měly by mít příslušné orgány možnost udělit vývozci souhrnné povolení na všechny zásilky léčivých přípravků od daného vývozce pro určitého koncového uživatele na dobu určitou, s uvedením množství, které odpovídá běžnému používání daného zboží koncovým uživatelem, budou-li to považovat za nezbytné. V souladu s čl. 9 odst. 1 nařízení (ES) č. 1236/2005 by takové povolení platilo nanejvýš dvanáct měsíců s možností prodloužení až o dvanáct měsíců.
- (8) Udělení souhrnného povolení by bylo vhodné i v případech, kdy výrobce potřebuje vyvézt léčivé přípravky, na které se vztahuje kontrola podle nařízení (ES) č. 1236/2005, distributorovi do země, která nezrušila trest smrti, za předpokladu, že vývozce a distributor uzavřeli právně závaznou dohodu, podle níž musí distributor použít vhodný soubor opatření k zajištění toho, aby dané léčivé přípravky nebyly použity pro výkon trestu smrti.
- (9) Léčivé přípravky, na něž se vztahuje nařízení (ES) č. 1236/2005, mohou podléhat kontrole v souladu s mezinárodními úmluvami o omamných a psychotropních látkách, např. s Úmluvou o psychotropních látkách z roku 1971. Tyto kontroly se však neuplatňují proto, aby zabránily použití příslušných léčivých přípravků pro trest smrti, nýbrž proto, aby bránily nedovolenému obchodu s drogami, a proto by se měly kromě mezinárodních kontrol provádět ještě kontroly vývozu podle nařízení (ES) č. 1236/2005. Členské státy by však měly být vybízeny k tomu, aby používaly jeden postup a uplatňovaly při něm oba systémy kontroly.
- (10) Aby se omezila administrativní zátěž vývozců, měly by mít příslušné orgány možnost udělit vývozci souhrnné povolení, pokud jde o zboží, které podléhá kontrole, jež má zabránit použití příslušného zboží pro mučení nebo jiné kruté, nelidské či ponižující zacházení nebo trestání.

- (11) Kontrola vývozu podle nařízení (ES) č. 1236/2005 by se neměla týkat zboží, jehož vývoz je kontrolován v souladu se společným postojem Rady 2008/944/SZBP⁵, nařízením Rady (ES) č. 428/2009⁶ a nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 258/2012⁷.
- (12) Je nezbytné zakázat zprostředkovatelům v Unii poskytování zprostředkovatelských služeb v souvislosti se zbožím, jehož vývoz a dovoz je zakázán, protože takové zboží nemá jiné praktické využití než pro výkon trestu smrti, mučení nebo jiné kruté, nelidské či ponižující zacházení nebo trestání. Zákaz poskytování takových služeb poslouží k ochraně veřejné mravnosti.
- (13) Pokud se uplatňuje kontrola vývozu, mělo by se zakázat poskytování zprostředkovatelských služeb a technické pomoci v souvislosti s vyjmenovaným zbožím, jestliže zprostředkovatel nebo poskytovatel technické pomoci si je vědom toho, že příslušné zboží je nebo by mohlo být určeno pro výkon trestu smrti, jestliže je tato kontrola uplatňována jako prevence použití pro takový trest nebo pro mučení nebo jiné kruté, nelidské či ponižující zacházení nebo trestání a pokud je účelem kontroly zabránit takovému použití. Hospodářský subjekt musí mít důvodné podezření, že zboží je nebo by mohlo být určeno pro takové nezákonné používání, jestliže ho mimo jiné příslušný orgán informoval, že zboží je nebo by mohlo být určeno pro takové nezákonné použití.
- (14) Je třeba vymežit krátké přechodné období, a poskytnout tak hospodářským subjektům a donucovacím orgánům určitý čas na provedení změn v jejich provozních postupech, které jsou nezbytné pro dosažení souladu s těmito zákazy a pro jejich vynucování.
- (15) Je vhodné uložit celním orgánům povinnost sdílet určité informace s dalšími celními orgány a, pokud odhalí zakázaný vývoz nebo dovoz zboží nebo vývoz zboží, jemuž nebylo uděleno požadované povolení, informovat příslušné orgány s cílem uložit pokuty hospodářskému subjektu, jenž se porušení dopustil.
- (16) Je vhodné objasnit, že pokud se jedná o osobní údaje, zpracování a výměna informací by měly být v souladu s platnými předpisy o zpracování a výměně osobních údajů v souladu s pravidly stanovenými ve směrnici Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 95/46/ES⁸ a s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001⁹.
- (17) S cílem přijmout ustanovení nezbytná pro používání nařízení (ES) č. 1236/2005, měla by být Komisi svěřena pravomoc přijímat akty v souladu s článkem 290 Smlouvy o fungování Evropské unie ve vztahu ke změnám příloh I, II, III, IIIa, IIIb, IV a V

⁵ Společný postoj Rady 2008/944/SZBP ze dne 8. prosince 2008, kterým se stanoví společná pravidla pro kontrolu vývozu vojenských technologií a vojenského materiálu, Úř. věst. L 335, 13.12.2008, s. 99.

⁶ Nařízení Rady (ES) č. 428/2009 ze dne 5. května 2009, kterým se zavádí režim Společenství pro kontrolu vývozu, přepravy, zprostředkování a tranzitu zboží dvojího užití (Úř. věst. L 134, 29.5.2009, s. 1).

⁷ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 258/2012 ze dne 14. března 2012, kterým se provádí článek 10 protokolu Organizace spojených národů proti nedovolené výrobě střelných zbraní a jejich součástí, dílů a střeliva a obchodování s nimi, který doplňuje Úmluvu Organizace spojených národů proti nadnárodnímu organizovanému zločinu (protokol OSN o střelných zbraních), a stanoví vývozní povolení, opatření pro dovoz a tranzit střelných zbraní, jejich součástí, dílů a střeliva, Úř. věst. L 94, 30.3.2012, s. 1.

⁸ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů, Úř. věst. L 281, 23.11.1995, s. 31.

⁹ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 ze dne 18. prosince 2000 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány a institucemi Společenství a o volném pohybu těchto údajů, Úř. věst. L 8, 12.1.2001, s. 1.

uvedeného nařízení. Je obzvláště důležité, aby Komise během přípravných prací vedla náležitě konzultace, včetně konzultací na odborné úrovni. Při přípravě a vypracovávání aktů v přenesené pravomoci by Komise měla zajistit, aby byly příslušné dokumenty předány současně, včas a vhodným způsobem Evropskému parlamentu a Radě.

- (18) Je vhodné přijmout ustanovení o bezodkladném používání právního aktu Komise, budou-li v případě změny příloh II, III nebo IIIa nařízení (ES) č. 1236/2005 existovat závažné naléhavé důvody pro takovou změnu.
- (19) Komise si nepořizuje zařízení pro vymáhání práva, protože není odpovědná za udržování práva a pořádku, trestní řízení ani výkon soudních rozhodnutí ve věcech trestních. Proto by měl být stanoven postup zajišťující, aby Komise dostávala informace o zařízení a o výrobcích na vymáhání práva, které nejsou uvedeny v kontrolních seznamech, a jsou uváděny na trh v Unii, aby mohla zajistit aktualizaci seznamů zakázaného a kontrolovaného zboží se zřetelem k novému vývoji. Komise by měla informovat příslušné orgány členských států o každé řádně odůvodněné žádosti o zařazení zboží do přílohy II, III nebo IIIa, kterou obdrží od členského státu, ještě než přijme rozhodnutí o změně příslušné přílohy,

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

Článek 1

Nařízení Rady (ES) č. 1236/2005 se mění takto:

1) Článek 1 se nahrazuje tímto:

„Článek 1

Předmět

Toto nařízení stanoví pravidla Unie pro obchod s třetími zeměmi se zbožím, které by mohlo být použito pro účely výkonu trestu smrti nebo pro účely mučení a jiného krutého, ponižujícího či nelidského zacházení nebo trestání, a upravuje také poskytování zprostředkovatelských služeb a poskytování technické pomoci v souvislosti s takovým zbožím.“

2) Článek 2 se mění takto:

(a) písmena a) a b) se nahrazují tímto:

a) „mučením“ jednání, jímž je člověku úmyslně působena silná bolest nebo tělesné či duševní utrpení pro takové účely jako získat od něj nebo od třetí osoby informace nebo přiznání, potrestat jej za jednání, jehož se dopustil on nebo třetí osoba nebo z něhož jsou podezřelí, nebo s cílem zastrašit nebo přinutit jej nebo třetí osobu nebo z jakéhokoli jiného důvodu založeného na jakékoli diskriminaci, jsou-li taková bolest nebo utrpení působeny veřejným činitelem nebo jinou osobou jednajícím z úředního pověření, anebo z jejich podnětu či s jejich výslovným nebo tichým souhlasem. Tento pojem však nezahrnuje bolest nebo utrpení, které vznikají pouze v důsledku zákonných trestů, neoddělitelně k nim patří nebo s nimi souvisejí, ale zahrnuje bolest či utrpení způsobené kumulativními účinky neuspokojivých podmínek vazby, jako jsou stěsnané ubytovací podmínky, nedostatečná hygiena nebo lékařská péče a pomoc, odepření styků s vnějším světem nebo nuzné podmínky vazebního režimu, nehledě na jakýkoli konkrétní nebo pozitivní úmysl způsobit bolest nebo utrpení ze strany osob, které mají na starosti věznicí nebo jiné místo, kde jsou zadržováni lidé,

i když je fyzická osoba zbavena svobody v souladu se zákonem. Trest smrti není považován za zákonný trest za žádných okolností;

b) „jiným krutým, nelidským či ponižujícím zacházením nebo trestáním“ jednání, jímž je člověku úmyslně působena silná bolest nebo tělesné či duševní utrpení, jsou-li tato bolest nebo utrpení působeny veřejným činitelem nebo jinou osobou jednajícím z úředního pověření, anebo z jejich podnětu či s jejich výslovným nebo tichým souhlasem. Tento pojem však nezahrnuje bolest nebo utrpení, které vznikají pouze v důsledku zákonných trestů, neoddělitelně k nim patří nebo s nimi souvisejí, ale zahrnuje bolest či utrpení způsobené kumulativními účinky neuspokojivých podmínek vazby, jako jsou stěsnané ubytovací podmínky, nedostatečná hygiena nebo lékařská péče a pomoc, odepření styků s vnějším světem nebo nucené podmínky vazebního režimu, nehledě na jakýkoli konkrétní nebo pozitivní úmysl způsobit bolest nebo utrpení ze strany osob, které mají na starosti věznicí nebo jiné místo, kde jsou zadržováni lidé, i když je fyzická osoba zbavena svobody v souladu se zákonem. Trest smrti není považován za zákonný trest za žádných okolností;

(b) Písmeno h) se nahrazuje tímto:

„h) „příslušným orgánem“ orgán jednoho z členských států uvedený v příloze I, který má podle článku 8 právo rozhodnout o žádosti o udělení povolení;“

(c) Za písmeno i) se doplňují nová písmena, které znějí:

„j) „celním územím Unie“ území ve smyslu článku 3 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 *;

k) „zprostředkovatelskými službami“:

- (a) sjednávání nebo organizování operací týkajících se nákupu, prodeje nebo dodávek příslušného zboží z třetí země do jakékoliv jiné třetí země nebo
- (b) prodej nebo nákup příslušného zboží, které je umístěno v třetí zemi, za účelem jeho převodu do jiné třetí země.

Pro účely tohoto nařízení je z této definice vyloučeno pouhé poskytování doplňkových služeb. Doplňkovými službami jsou přeprava, finanční služby, pojištění, zajištění nebo obecně propagace a podpora;

l) „zprostředkovatelem“ jakákoliv fyzická nebo právnická osoba nebo partnerství se sídlem v členském státě Unie nebo v něm usazené, které poskytují služby uvedené pod písmenem k) z Unie na území třetí země;

m) „poskytovatelem technické pomoci“ jakákoliv fyzická nebo právnická osoba nebo partnerství se sídlem v členském státě Unie nebo v něm usazené, které poskytují technickou pomoc vymezenou pod písmenem f) z Unie na území třetí země;

n) „vývozcem“ jakákoliv fyzická nebo právnická osoba nebo partnerství, jejichž jménem je podáváno vývozní prohlášení, totiž osoba, která je v okamžiku přijetí prohlášení smluvní stranou smlouvy uzavřené s příjemcem v příslušné třetí zemi a která je oprávněna rozhodnout o odeslání zboží z celního území Unie. Nebyla-li uzavřena smlouva o vývozu nebo nejedná-li tato osoba svým jménem, rozumí se vývozcem osoba, která má nezbytné oprávnění rozhodnout o odeslání zboží mimo celní území Unie. Má-li podle smlouvy, na které je vývoz založen, právo nakládat se zbožím osoba usazená mimo Unii, považuje se vývozce za smluvní stranu usazenou v Unii;

o) „všeobecným vývozním povolením Unie“ vývozní povolení do některých zemí určených, které jsou dostupné všem vývozcům, kteří dodržují podmínky a požadavky pro použití uvedené v příloze IIIb;

p) „individuálním vývozním povolením“ povolení udělené jednomu konkrétnímu vývozcovi na vývoz pro jednoho koncového uživatele nebo příjemce v třetí zemi, které se vztahuje na jeden nebo více druhů zboží;

q) „souhrnným vývozním povolením“ povolení udělené jednomu konkrétnímu vývozcovi pro typ zboží platný pro vývoz pro jednoho nebo více určených koncových uživatelů nebo distributora, pokud je vývozcem výrobcem zboží uvedeného v příloze IIIa;

r) „distributorem“ hospodářský subjekt, který vykonává velkoobchodní činnost ve vztahu k léčivým přípravkům nebo účinným látkám, jako je opatřování léčivých přípravků nebo účinných látek od výrobců, skladování, dodávání nebo vývoz takových přípravků; velkoobchodní činnost nezahrnuje opatřování nemocničním, farmaceutickým nebo zdravotnickým personálem pouze za účelem zásobování veřejnosti léčivými přípravky.

* Nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (Úř. věst. L 301, 19.10.1992, s. 1).“

3) Za článek 4 se vkládá nový článek, který zní:

„Článek 4a

Zákaz zprostředkovatelských služeb

Zprostředkovateli je zakázáno poskytovat jakékoli osobě, subjektu nebo orgánu v třetí zemi zprostředkovatelské služby v souvislosti se zbožím uvedeným v příloze II, a to bez ohledu na původ takového zboží.“

4) V článku 5 se odstavec 1 nahrazuje tímto:

„1. Pro vývoz zboží uvedeného v příloze III se, bez ohledu na jeho původ, vyžaduje povolení. Povolení se však nevyžaduje pro zboží, které přes celní území Unie pouze prochází, jmenovitě zboží, jemuž nebylo přiděleno jiné celně schválené určení nebo použití než režim vnějšího tranzitu podle článku 91 nařízení (EHS) č. 2913/92, včetně skladování zboží, které není zbožím Unie, ve svobodném pásmu s kontrolním režimem I nebo ve svobodném skladu.

Příloha III obsahuje toto zboží, které by mohlo být použito za účelem mučení a jiného krutého, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání:

- (a) zboží používané především pro účely vymáhání práva a
- (b) zboží, které vzhledem ke své konstrukci a technickým vlastnostem představuje značné riziko použití k mučení nebo jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání.

Příloha III neobsahuje:

- (a) střelné zbraně kontrolované podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 258/2012;
- (b) zboží dvojího užití kontrolované podle nařízení Rady (ES) č. 428/2009 a
- (c) zboží kontrolované v souladu se společným postojem Rady 2008/944/SZBP.“

5) V článku 6 se odstavec 1 nahrazuje tímto:

„1. Rozhodnutí o žádostech o vývozní povolení pro zboží uvedené v příloze IIIa přijímají příslušné orgány na základě individuálního posouzení, přičemž berou v úvahu všechny důležité okolnosti, zejména to, zda nebyla v předchozích třech letech v jiném členském státě zamítnuta žádost o povolení v podstatě stejného vývozu, a se zřetelem na zamýšlené konečné použití a nebezpečí zneužití.“

6) Za článek 7 se vkládá nový článek, který zní:

„Článek 7a

Zákaz určitých služeb

1. Zprostředkovateli je zakázáno poskytovat jakékoli osobě, subjektu nebo orgánu v třetí zemi zprostředkovatelské služby v souvislosti se zbožím uvedeným v příloze III, bez ohledu na jeho původ, pokud zprostředkovatel ví anebo má důvody se domnívat, že jakákoli část zásilky tohoto zboží je nebo by mohla být určena k mučení nebo jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání v zemi, která není součástí celního území Unie.
2. Poskytovateli technické pomoci je zakázáno poskytovat jakékoli osobě, subjektu nebo orgánu v třetí zemi technickou pomoc v souvislosti se zbožím uvedeným v příloze III, bez ohledu na jeho původ, pokud poskytovatel takové pomoci ví anebo má důvody se domnívat, že některé nebo veškeré příslušné zboží je nebo by mohlo být určeno k mučení nebo jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání v zemi, která není součástí celního území Unie.“

7) Za článek 7a se vkládá kapitola, která zní:

„KAPITOLA IIIa

Zboží, které je možné použít za účelem výkonu trestu smrti

Článek 7b

Požadavek vývozního povolení

1. Povolení se vyžaduje pro každý vývoz zboží uvedeného v příloze IIIa, bez ohledu na jeho původ. Povolení se však nevyžaduje pro zboží, které přes celní území Unie pouze prochází, jmenovitě zboží, jemuž nebylo přiděleno jiné celně schválené určení nebo použití než režim vnějšího tranzitu podle článku 91 nařízení (EHS) č. 2913/92, včetně skladování zboží, které není zbožím Unie, ve svobodném pásnu s kontrolním režimem I nebo ve svobodném skladu.

Příloha IIIa obsahuje zboží, které je možné použít za účelem výkonu trestu smrti a které bylo schváleno nebo skutečně použito pro výkon trestu smrti jednou nebo několika třetími zeměmi, jež nezrušily trest smrti. Příloha IIIa neobsahuje:

- (a) střelné zbraně kontrolované podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 258/2012;
- (b) zboží dvojího užití kontrolované podle nařízení Rady (ES) č. 428/2009 a
- (c) zboží kontrolované v souladu se společným postojem Rady 2008/944/SZBP.

2. Pokud vývoz léčivých přípravků vyžaduje vývozní povolení podle tohoto nařízení a tento vývoz vyžaduje rovněž povolení podle mezinárodní úmluvy o kontrole omamných a psychotropních látek, jako je Úmluva o psychotropních látkách z roku 1971, mohou členské státy pro splnění povinností, které jim toto nařízení a příslušná úmluva ukládá, použít jednotný postup.

Článek 7c

Kritéria pro udělení vývozního povolení

1. Rozhodnutí o žádostech o vývozní povolení pro zboží uvedené v příloze IIIa přijímají příslušné orgány na základě individuálního posouzení, přičemž berou v úvahu všechny důležité okolnosti, zejména to, zda nebyla v předchozích třech letech v jiném členském státě zamítnuta žádost o povolení v podstatě stejného vývozu, a se zřetelem na zamýšlené konečné použití a nebezpečí zneužití.
2. Příslušný orgán neudělí povolení, pokud existuje důvodné podezření, že zboží uvedené v příloze IIIa by mohlo být použito pro výkon trestu smrti ve třetí zemi.
3. Následující pokyny se vztahují na ověření zamýšleného konečného použití a nebezpečí zneužití:
 - 3.1. Pokud výrobce léčivého přípravku, který obsahuje některou účinnou látku uvedenou v příloze IIIa, žádá o povolení vývozu tohoto přípravku pro distributora ve třetí zemi, příslušný orgán posoudí smluvní ujednání mezi vývozcem a distributorem a opatření, která podnikají, aby se zajistilo, že léčivé přípravky nebudou použity pro výkon trestu smrti.
 - 3.2. Pokud se žádá o vývozní povolení pro zboží uvedené v příloze IIIa pro koncového uživatele ve třetí zemi, příslušný orgán posoudí riziko zneužití s přihlédnutím k platnému smluvnímu ujednání a k podepsanému prohlášení koncového uživatele o konečném použití, jeli takové prohlášení k dispozici. Není-li k dispozici prohlášení o konečném použití, je povinností vývozce prokázat, kdo bude koncovým uživatelem a jaké bude konečné použití daného zboží. Pokud vývozce nepředloží dostatek informací, aby mohlo být posouzeno riziko zneužití, bude se mít za to, že příslušný orgán má důvodné podezření, že dané zboží by mohlo být použito pro výkon trestu smrti.

Článek 7d

Zákaz určitých služeb

1. Zprostředkovateli je zakázáno poskytovat jakékoli osobě, subjektu nebo orgánu ve třetí zemi zprostředkovatelské služby v souvislosti se zbožím uvedeným v příloze IIIa, bez ohledu na jeho původ, pokud zprostředkovatel ví anebo má důvody se domnívat, že jakákoli část zásilky tohoto zboží je nebo by mohla být určena k výkonu trestu smrti v zemi, která není součástí celního území Unie.
2. Poskytovateli technické pomoci je zakázáno poskytovat jakékoli osobě, subjektu nebo orgánu ve třetí zemi technickou pomoc v souvislosti se zbožím uvedeným v příloze IIIa, bez ohledu na jeho původ, pokud poskytovatel technické pomoci ví anebo má důvody se domnívat, že některé nebo veškeré příslušné zboží je nebo by mohlo být určeno k výkonu trestu smrti v zemi, která není součástí celního území Unie.“

8) Článek 8 se nahrazuje tímto:

Typy povolení a vydávající orgány

1. Tímto nařízením se zavádí všeobecné vývozní povolení Unie pro určitý vývoz uvedený v příloze IIIb.

Příslušný orgán členského státu, v němž je usazen vývozce, může vývozci používání tohoto povolení zakázat, pokud existuje důvodné podezření, že vývozce není schopen dodržet podmínky tohoto povolení nebo ustanovení právních předpisů upravujících kontrolu vývozu.

Příslušné orgány členských států si předávají informace o všech vývozcích, kterým bylo odepřeno právo používat všeobecné vývozní povolení Unie, ledaže dojdou k závěru, že se určitý vývozce nepokusí o vývoz zboží uvedeného v příloze IIIa prostřednictvím jiného členského státu. Pro tento účel se použije bezpečný a zašifrovaný systém výměny informací.

2. Povolení k vývozu jiného zboží, než je zboží uvedené v odstavci 1, pro které se vyžaduje povolení podle tohoto nařízení, uděluje příslušný orgán členského státu, v němž je vývozce usazen, uvedený v příloze I. Tato povolení mohou být individuální nebo všeobecná, jestliže se týkají zboží uvedeného v příloze III nebo IIIa. Povolení pro zboží uvedené v příloze II mohou být jen individuální.
3. Povolení k dovozu, pro který se podle tohoto nařízení vyžaduje povolení, udělí příslušný orgán členského státu, v němž je usazeno muzeum, uvedený v příloze I. Povolení pro zboží uvedené v příloze II mohou být jen individuální.
4. Povolení pro poskytnutí technické pomoci vztahující se ke zboží uvedenému v příloze II uděluje:
 - (a) příslušný orgán členského státu, ve kterém je poskytovatel služeb usazen, uvedený v příloze I, pokud má být pomoc poskytována muzeu v třetí zemi nebo
 - (b) příslušný orgán členského státu, ve kterém je muzeum usazeno, uvedený v příloze I, pokud má být pomoc poskytována muzeu v Unii.
5. Žadatelé poskytnou příslušným orgánům všechny významné informace, které jsou nezbytné pro jejich žádosti o individuální nebo všeobecné vývozní povolení nebo pro individuální dovozní povolení, aby příslušné orgány měly úplné informace zejména o koncovém uživateli, zemi určení a konečném použití zboží. Povolení může být případně podmíněno prohlášením o konečném použití.
6. Odchylně od odstavce 5, pokud léčivé přípravky mají být vyvezeny výrobcem pro distributora, musí výrobce poskytnout informace o dohodách a opatřeních přijatých proto, aby se zabránilo použití těchto přípravků pro výkon trestu smrti, informace o zemi určení a, jsou-li k dispozici, informace o konečném použití a koncových uživatelích daného zboží.
7. Členské státy vyřídí žádosti o individuální nebo všeobecné povolení ve lhůtě stanovené podle vnitrostátních právních předpisů nebo praxe.“

- 9) V článku 11 se doplňuje nový odstavec, který zní:

„5 Veškerá oznámení požadovaná podle tohoto článku se podávají prostřednictvím bezpečného a zašifrovaného systému výměny informací.“

- 10) Za článek 11 se vkládá nový článek, který zní:

„Článek 11a

Výměna informací celními orgány

1. Pro účely řízení rizik celního systému sdílejí celní orgány významné informace v souladu s článkem 4g nařízení Komise (EHS) č. 2454/93. *
2. Celní orgány uvědomí příslušné orgány dotčeného členského státu při vývozu nebo dovozu zboží, které je zakázáno podle článků 3 nebo 4. Celní orgány rovněž informují tyto příslušné orgány při vývozu bez povolení podle článků 5 nebo 7b.

* Nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se provádí nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství (Úř. věst. L 253, 11.10.1993, s. 1).“

11) Článek 12 se nahrazuje tímto:

„Článek 12

Změna příloh

V souladu s článkem 15a je Komise oprávněna přijímat právní akty v přenesené pravomoci s cílem měnit přílohy I, II, III, IIIa, IIIb, IV a V. Údaje o příslušných orgánech členských států v příloze I se mění na základě informací od členských států.

V případě změny přílohy II, III nebo IIIa, která nesnese odklad, se na akty v přenesené pravomoci přijímané podle tohoto článku použije postup stanovený v článku 15b.“

12) Za článek 12 se vkládá nový článek, který zní:

„Článek 12a

Žádosti o zařazení zboží do seznamu zboží

1. Každý členský stát může podat Komisi řádně odůvodněnou žádost o zařazení zboží určeného nebo uváděného na trh pro účely vymáhání práva do přílohy II, III nebo IIIa. Tato žádost musí obsahovat
 - (a) informace týkající se konstrukce a vlastností zboží;
 - (b) informace o všech možných účelech použití a
 - (c) informace o mezinárodních nebo vnitrostátních předpisech, které by byly porušeny, pokud by zboží bylo použito pro vymáhání práva.
2. Komise může ve lhůtě tří měsíců požádat žádající členský stát o poskytnutí doplňujících informací, bude-li se domnívat, že žádost neobsahuje jeden či více významných bodů nebo že nezbytně potřebuje další informace o jednom nebo více významných bodech. Sdělí body, k nimž je třeba poskytnout doplňující informace.
3. Bude-li se domnívat, že není nutné požadovat doplňující informace, případně po obdržení požadovaných doplňujících informací, Komise do šesti měsíců zahájí postup pro přijetí požadované změny nebo uvědomí žádající členské státy o důvodech, proč tak neučiní.“

13) Za článek 13 se vkládá nový článek, který zní:

„Článek 13 a

Zpracování osobních údajů

Osobní údaje se zpracovávají a vyměňují v souladu s pravidly stanovenými ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES * a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 **.

* Směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů, Úř. věst. L 281, 23.11.1995, s. 31.

** Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 ze dne 18. prosince 2000 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány a institucemi Společenství a o volném pohybu těchto údajů, Úř. věst. L 8, 12.1.2001, s. 1.“

14) Článek 15 se zrušuje.

15) Za článek 15 se vkládají nové články, které zní:

„Článek 15 a

Výkon přenesené pravomoci

1. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci je svěřena Komisi za podmínek stanovených v tomto článku.
2. Přenesení pravomoci uvedené v článku 12 je svěřeno Komisi na dobu pěti let od... Komise vypracuje zprávu o přenesené pravomoci nejpozději devět měsíců před uplynutím tohoto pětiletého období. Přenesení pravomoci se automaticky prodlužuje o stejně dlouhá období, pokud Evropský parlament nebo Rada nevznesou proti tomuto prodloužení námitku nejpozději tři měsíce před uplynutím každého z těchto období.
3. Evropský parlament nebo Rada mohou přenesení pravomoci uvedené v článku 12 kdykoli zrušit. Rozhodnutím o zrušení se ukončuje přenesení pravomoci v něm blíže určené. Rozhodnutí nabývá účinku prvním dnem po zveřejnění v Úředním věstníku Evropské unie, nebo k pozdějšímu dni, který je v něm upřesněn. Nedotýká se platnosti již platných aktů v přenesené pravomoci.
4. Přijetí právního aktu v přenesené pravomoci Komise neprodleně oznámí současně Evropskému parlamentu a Radě.
5. Právní akt v přenesené pravomoci přijatý podle článku 12 vstoupí v platnost pouze, pokud proti němu Evropský parlament nebo Rada nevznesou námitky ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy jim byl tento akt oznámen, nebo pokud Evropský parlament i Rada před uplynutím této lhůty informují Komisi o tom, že námitky nevznesou. Z podnětu Evropského parlamentu nebo Rady se tato lhůta prodlouží o dva měsíce.

Článek 15b

Postup v naléhavých případech

1. Právní akty v přenesené pravomoci přijaté podle tohoto článku vstupují v platnost bezodkladně a jsou použitelné, pokud proti nim není vznesena námitka podle odstavce 2. V oznámení právního aktu v přenesené pravomoci Evropskému parlamentu a Radě se uvedou důvody použití postupu pro naléhavé případy.
2. Evropský parlament nebo Rada mohou proti právnímu aktu v přenesené pravomoci vznést námitky postupem uvedeným v čl. 15a odst. 5. V takovém případě zruší

Komise tento právní akt neprodleně poté, co jí Evropský parlament nebo Rada oznámí rozhodnutí o vznesení námitek.“

15) Přílohy se mění takto:

- (a) V příloze III se zrušuje oddíl 4.
- (b) Vkládá se nová příloha IIIa, jejíž znění je uvedeno v příloze I tohoto nařízení.
- (c) Vkládá se nová příloha IIIb, jejíž znění je uvedeno v příloze II tohoto nařízení.

Článek 2

Toto nařízení vstupuje v platnost třetím dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Ustanovení čl. 1 odst. 6 a ustanovení čl. 1 odst. 7, pokud vkládá článek 7d, se použijí ode dne 1. ledna 2015.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

V Bruselu dne

*Za Evropský parlament
předseda*

*Za Radu
předseda*